

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku F. D., R. O., Y. G., K. M., J. G., A. G. i L. G.
przy uczestnictwie Gminy Miejskiej P., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P.
i S. E.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawców F. D., R. O., Y. G., K. M., J. G., A. G.
i L. G. - tytułem kosztów postępowania kasacyjnego - na rzecz
Gminy Miejskiej P. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł,
zaś na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sprawie nie zachodzi żadna z tych przesłanek.

Wnioskodawcy domagają się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni przepisu prawnego wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, w szczególności chodziłoby o art. 33 dekretu z 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i ponemieckich (Dz.U. Nr 13, poz. 87), a także wobec oczywistej zasadności skargi. Powyższego wniosku skarżących nie sposób jednak podzielić. Nie można bowiem uznać, że nadmieniony przepis prawny wymaga dokonania przez Sąd Najwyższy kolejnej jego wykładni, skoro wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji pozwalają przyjąć, że artykuł ten został zastosowany prawidłowo. Nie można też zaakceptować stanowiska o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdyż stanowisko to nie zostało nawet bliżej uzasadnione i skarżący ograniczyli się do odwołania się do swojej argumentacji użytej w ramach przedstawienia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co procesowo nie było właściwe.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2 i art. 391 § 1 oraz art. 398²¹ k.p.c.